ΘΕΑΤΡΟ

Γράφει η Εύη Προύσαλη

Peter Brook - Marie Helene Estienne, *The man who*, θέατρο Πορεία, χειμώνας '05-'06

Είναι πράγματι αποκάλυψη, όταν ανάμεσα στη δίνη του καταναλωτισμού, στην τηλεοπτικώς επιβαλλόμενη επιτυχία και στην επίπλαστη οικογενειακή ευτυχία παρεισφρέουν εικόνες από μια πραγματικότητα που όλοι αγνοούμε, εντούτοις, όλοι δυνητικά βρισκόμαστε υπό την απειλή της. Πρόκειται για την κατάσταση εκείνη, όπου ο ανθρώπινος εγκέφαλος, για ανεξήγητους ακόμα λόγους, αποδιοργανώνεται σε μικρό ή μεγάλο βαθμό και υπερπηδά τα όρια τής «κοινώς αποδεκτής» λογικής, ταξιδεύοντας σε σφαίρες ανοίκειες για τον «κοινό νου». Η συνάντηση με παρόμοιες καταστάσεις αποβαίνει συνάμα οδυνηρή και αποκαλυπτική. Οδυνηρή διότι πιστοποιεί για μια ακόμη φορά το ευάλωτο και εύθραυστο της εγκεφαλικής λειτουργίας και αποκαλυπτική διότι ανατρέπει τα δεδομένα, σχετικοποιώντας την πραγματικότητα σε βαθμό που καθίσταται τρομακτικός. Όταν δε η συνάντηση αυτή είναι από σκηνής, δηλαδή θεατρική, η αποστασιοποίηση βοηθά στην αμερόληπτη και συναισθηματικά αδιαμεσολάβητη παρακολούθηση της κατάστασης, ώστε τελικά ως θεατής να αντιλαμβάνεσαι την πλάνη της εγωιστικής βεβαιότητας στη σύλληψη της πραγματικότητας!

Η σκηνή λοιπόν του θεάτρου Πορεία –υπό την καθοδήγηση του αξιόλογου Δημήτρη Τάρλουου– κατάφερε και πάλι να εγείρει έντονους προβληματισμούς. Δεν πρόκειται φυσικά για θεατρικά δομημένο έργο, αλλά για αποσπασματικό λόγο που προκύπτει από τις συναντήσεις των γιατρών με τους ασθενείς τους. Ο εκφερόμενος λόγος (μτφρ. Δημήτρης Τάρλουου, ιδιόλεκτος Στρατής Πασχάλης) ευθύβολος και ευκρινής μέσα στην ακαταληψία του. Λιτή, σεμνή και ουσιαστική η σκηνοθετική οπτική (Renatte Jett) έθεσε στο επίκεντρο τον Άνθρωπο. Οι εναλλαγές των ηθοποιών σε ρόλους ασθενών-γιατρών υποδεικνύουν και το ενδεχόμενο ανταλλαγής των θέσεών τους. Σημαντική συμβολή στην ατμόσφαιρα της παράστασης είχαν τα σκηνικά (Sylvia Weber), οι φωτισμοί (Μελίνα Μάσχα) και τα video (Γιάννης Γαϊτανίδης).

Οι ηθοποιοί ξεπέρασαν κάθε προσδοκία. Δύσκολα μπορεί κανείς να ξεχωρίσει κάποιον. Κυριάρχησαν η φυσικότητα, η αμεσότητα, η εμφανής ταύτιση με τα πρόσωπα. Τη διανοητική ελλειμματικότητα των ασθενών παρακολουθούσε και μια κινησιολογική αφαίρεση, που προσιδίαζε σε κάθε περίπτωση ξεχωριστά. Έξοχη υποκριτική διεργασία (Βασίλης Καραμπούλας, Δημοσθένης Παπαδόπουλος). Συνολικό υποκριτικό επίτευγμα (Γρηγόρης Γαλάτης, Μανώλης Μαυρομματάκης, Δημήτρης Τάρλουου).

Το να παρακολουθήσεις μια τέτοιου είδους παράσταση εν μέσω Χριστουγέννων είναι πραγματικά μια Γέννηση – σίγουρα όχι θεϊκής προέλευσης!